

Festival d'Essakane

RAMON SARGATAL.

L'Institut Ramon Llull va enviar al Festival del desert d'Essakane (Mali) el jazzman Raynald Colom perquè representés Catalunya, el país invitat de l'edició 2007. La tria? Bé, criteris de multiculturalitat... Però poc es devia pensar, el director del Llull, que en ple desert, a vuitanta kilòmetres de la mítica ciutat de Tombouctou la màgia del moment musical català vindria per una altra via. Imaginins-ho, si els plau. A dalt de l'escenari, entre les dunes, qui hi tenim? Ja ho veuen: la delegació catalana, que es presenta.

Paraules estudiades, lliurament d'una senyera a l'organització i lectura d'un poema d'Espriu («diverses són les parles i diversos els homes...»), que unes noies tradueixen al francès i al tamashec. Aplaudiments de rigor i au, va, que comenci la música... Però alto, moreno... que puja el ministre de Cultura, agafa el micro i comença a parlar de l'esforç que han fet els catalans per arribar allà, i que si això i que si allò. Què, ja està? Doncs no. Ara –diu el ministre– em fareu el favor de posar-vos tots drets per escoltar l'himne de Catalunya... Mira tu: de la blanca sorra d'Essakane, cap a les estrelles també blanques, ja s'eleva la gòtica composició arranjada fa poc pel mestre Ros Marbà. I aleshores, sense lletra, sense segar cadenes ni gestos vindicadors, vet aquí que el que hauria pogut derivar a un acte extravagant acaba per provocar un calfred de bellesa en milers de blancs i negres àvids de blues.